

 HARLEQUIN

HISTORICKÁ
ROMANCE

SOPHIA
JAMESOVÁ

Následky minulosti

SOPHIA JAMESOVÁ

NÁSLEDKY MINULOSTI

PŘEKLAD

HORÁC VRCHLICKÝ

Milá čtenářko,

moje knížky se věnují převážně vztahům milostným, ale často v nich hraje také velkou roli vztah hrdinky nebo hrdiny k rodičům. Mnohdy není právě ideální a častokrát volí moji hrdinové ochranu před otcem nebo matkou v náruči partnera, který jim vynahrazuje lásku rodičů, o niž byli ochuzeni.

Tak je tomu i v romanci Jenni Fletcherové Podivné dědictví. S touto autorkou se setkáváte v historické romanci poprvé, ale jsem přesvědčen, že Vás její příběh osloví.

Už třikrát jste se setkala se spolkem rošťáků, vlastních klub s dosti nevalnou pověstí. Tento měsíc se s ním rozloučíte posledním příběhem, který jeho autorka Sophia Jamesová nazvala Následky minulosti.

Přeju Vám krásné zážitky z četby.

S láskou

Váš Harlequin

Sophia Jamesová

NÁSLEDKY MINULOSTI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Secret Consequence for the Viscount

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2017

Překlad:
Horác Vrchlický

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2017 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5033-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5034-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5035-1 (PDF)

PROLOG

James River, Virginia, rok 1818

Ruce a nohy mu zemdlávaly únavou. Vyčerpáním takřka ztrácel vědomí a byla mu zima. Nesnesitelná zima. Zalézala mu hluboko do kostí a způsobovala bolest, která se sotva dala vydržet.

Trvalo to dlouho. Příliš dlouho.

Ledová voda oblávala jeho tělo, jeho srdce i jeho duši, rozháranou, bolavou a ztracenou v prostoru i čase. Šumění řeky, která mu proudila kolem těla, mu připadalo zlověstné a nahánělo mu strach.

Ještě chvíli, a opustí ho poslední zbytky sil. Proud řeky ho strhne a povleče jeho bezvládné tělo po kamenném dnu, semele ho ve vírech a vyplivne ho někde daleko po proudu, v mělčinách nebo v kalných stojatých vodách meandrů. Štiky mu vyžerou oči, a až ho najdou, jestli ho vůbec najdou, bude z něj nafouklá zdechlina.

Jako kdyby už dávno zdechlinou nebyl. Stal se jí mnohem dřív, než když skočil do řeky, aby unikl tomu cizinci, který mu bodl do předloktí nůž s dlouhou a velmi ostrou čepelí.

Byl mužem bez domova, bez přátel, bez rodiny a také bez paměti.

Byl nikdo. A jestli se mu nevrátí vzpomínky, zůstane *nikým* už navždy.

Občas se mu v mysli mihlo cosi, co vzdáleně připomínalo střípky jeho minulého života. V takových chvílích se mu zdálo, že by stačilo natáhnout ruku, a vzpomínky popadnout, pevně sevřít v dlani a už nepustit.

Zase by věděl, kdo je a odkud pochází. Znal by celé svoje jméno. Věděl by, kam patří, a mohl by se konečně vrátit domů.

Jenomže pak ten záblesk světla zmizel. Vzpomínky zůstaly ztracené a on vězel dál ve tmě.

Byl jako psanec. Muž na útěku. Netušil, kdo je ani proč po něm jdou, ovšem někdo mu byl neustále v patách a on věděl, že musí utíkat. Jestli nechtěl přijít o život, musel být stále ve střehu.

Takhle to probíhalo už šest let. Nikde se nemohl zdržet moc dlouho. Nikde nemohl zapustit nové kořeny. Neměl šanci si najít přátele, natož manželku. Nemohl nikomu věřit – dokonce ani sám sobě. Mohl se spolehnout na své ruce a nohy, na ostražitost a rychlý úsudek, ale nemohl se spolehnout na svou paměť.

Protože ta neexistovala.

Jeho život byl dobrodružný a leckomu by se zdál napínavý, ale on by dal přednost klidné a nudné existenci, jenom kdyby si dokázal vzpomenout, kdo je. Co je za člověka. Co byl za člověka, než přišel o vzpomínky a stal se z něj muž pohybující se převážně za šera.

Roky se mu dařilo unikat. Ale tentokrát musel někde udělat chybu. Dostali se k němu blízko. Nebezpečně blízko.

Ten muž s ostrým nožem musí být ještě někde poblíž, pomyslel si. Někde tady je.

Cítil ho. Cítil, že ho má na dosah ruky. Kdyby řeka nešuměla tak nahlas, nejspíš by slyšel jeho dech. Kdyby nebyla taková tma, možná by zjistil, že se mu dívá přímo do očí.

V dalším okamžiku o sobě dal muž vědět.

„Nicholasi Bartlette?“ křikl. „Jsi tady?“

Hlas se ozval za jeho zády. Pomalu otočil hlavu, připraven k dalšímu boji.

Ale pak se něco stalo.

V tu nejméně vhodnou chvíli, kdy mu šlo o život, přišel ten záblesk vzpomínek. Až na to, že tentokrát byl mnohem určitější a mnohem méně mlhavý než obvykle. Tentokrát v něm cosi zahlodalo. Něco se ho hluboce dotklo.

Nicholasi Bartlette, jsi tady? opakoval v duchu otázku cizího muže, který mu šel po krku.

Co způsobilo ten záblesk světla? Mohlo to být to jméno? Znal cizinec jeho skutečné jméno?

No ovšemže ano, došlo mu v dalším okamžiku. Samozřejmě že znal jeho jméno! Právě proto byl tady, v studené řece, a chystal se ho zabít.

To jméno...

Nicholas Bartlett.

Pět slabik a všechny mu náhle připadaly důvěrně známé.

Ni-cho-las Bart-lett.

A pak ten muž pronesl další dvě slova.

„*Vitium et Virtus.*“

Neřest a ctnost.

Dobrý bože, já ta přece slova znám!

Neměl čas vybavit si, odkud je zná, protože mu

rameno sevřely cizincovy prsty. S hlasitým výkřikem se s tím mužem začal prát.

Nehodlal tady zemřít. Ne ve studených vodách James River, a už vůbec ne rukou tohoto člověka, který ho chtěl připravit o život tím nejpodlejším způsobem – zákeřně ze zálohy, místo aby spolu svedli čestný souboj.

Nůž s ostrou čepelí se dotkl jeho tváře. V ledové vodě a rozzuřený až k nepřičetnosti však Nicholas necítil žádnou bolest. Když popadl nepřítele za zápěstí, zjistil, že mu zbylo víc sil, než se domníval.

Bojoval o život a nechtěl zemřít. Ještě ne.

Už znal své jméno. Byl mnohem blíž ztracené paměti než kdykoli v předchozích šesti letech. Teď nemůže zemřít. Ne, dokud nezíská odpovědi na své otázky.

Kosti, které drtil ve svých velkých dlaních, zapraštěly, jak se lámaly. Muž zařval bolestí. Za mraky vykoul srpek měsíce a ozářil cizincovy oči. Dívaly se vyděšeně, protože se dívaly do tváře smrti. Se zlámanými rukama nemohl bojovat a moc dobře to věděl.

Když mu Nicholas ponořil hlavu do vody, pud sebezáchovy cizince vyburcoval. Kopal kolem sebe nohama, snažil se dostat hlavu nad hladinu, aby se mohl nadechnout, ale nebylo mu to nic platné.

Jeho odpor slábl, až ochabl docela. Ruce a nohy se mu přestaly škubat a jeho tělo dokonce i ve vodě ztěžklo. Nicholas se prudce nadechl a postrčil tělo do největšího proudu. Díval se, jak se zatočilo ve víru. Pak si ho proud vzal a odnášel ho pryč.

Už ho zase opouštěly síly a byla mu zima. Příšerná zima, zalézající až do morku kostí.

Dopotácel se na břeh, posadil se do mokré trávy a hlavu svěřil mezi kolena.

Neměl žádnou radost z toho, že musel zabít člověka. Ale kdyby to neudělal, proud by teď odnášel jeho tělo.

Nicholas Bartlett, opakoval si znovu svoje nově nalezené jméno.

Vitium et Virtus.

Ano, byl si jistý. Bylo to jeho jméno. Věděl, jak se píše, vzpomněl si, jak vypadá jeho podpis, a vybavil si, jak jeho jméno zní v plné podobě.

Nicholas Henry Stewart Bartlett.

Vikomt Bromley.

Erb s drakem v jedné polovině a s koněm v druhé.

Panství v Essexu.

Oliver. Frederick. Jacob.

Tajný klub.

Vitium et Virtus.

„Zatraceně,“ zaklel tiše.

Netušil, jestli za to mohla ta ledová voda, nebo jméno vyslovené cizincem, jehož tělo právě odnášela řeka. Ale jeho paměť se náhle probudila k životu. Po šesti letech, kdy žil v nevědomí, najednou vystoupil z temnoty na světlo.

Hlavou mu začaly proudit obrazy z jeho minulosti. Jeho nitrem zmítaly pocity, které kdysi zažil.

Radost, štěstí, ostuda, ponížení, strach... Všechno tohle okusil. A ještě mnohem víc.

Oči se mu zalily slzami. Stékaly po jeho tvářích, kde se mísily s krví, a on se jim nebránil.

Vzpomněl si. Konečně si vzpomněl. Věděl, jak se jmenuje, avšak vybavoval si i to, jakým mužem býval a o co všechno přišel.

Býval mladým londýnským divochem. Lordem se zářivou budoucností, jemuž ležel svět u nohou. Mohl

mít téměř všechno, co chtěl. Měl už brzy převzít velký majetek a spoustu peněz, těšil se přízni žen a měl postavení, které mu otvíralo dveře do těch nejlepších domů a salonů v celé Anglii.

A potom se všechno změnilo. Šest let žil jako psanec, jako vyděděnec. Jeho dny byly naplněny utrpením a často zoufalstvím. Putoval z místa na místo a neměl žádnou budoucnost. Občas přemýšlel, zda má jeho život vůbec nějaký smysl.

Najednou bylo opět všechno jinak. Znal svoje jméno a svoji minulost.

„Nicholas Bartlett.“

Své jméno vyslovil tiše a pomalu. Roky v Americe byly na jeho mluvě znát. Protahoval samohlásky tak, jak by to žádný londýnský lord nikdy neudělal.

„Nicholas Bartlett.“

Podruhé znělo jeho jméno o něco angličtěji. Když ho zopakoval poněkolkáté, zaslechl konečně sám sebe před šesti lety.

Náhle mu došlo, že se mu paměť nevrátila celá. Ať se snažil sebevíc, nemohl si vzpomenout na několik týdnů před tím, než se ocitl v Americe.

Co se vlastně stalo? uvažoval horečně. Proč jsem musel z Anglie odjet? Před čím jsem utíkal?

Poslední, na co si pamatoval, byla hádka s jeho strýcem a poručíkem v jedné osobě na panství Bromworth Manor v Essexu. Ale co se odehrálo po ní, to Nicholas netušil. Nevzpomínal si na návrat z venkova do Londýna. Nedokázal si vybavit ani cestu do Ameriky. V tomto místě byla jeho paměť přerušena.

Byl si ovšem jistý, že z Anglie neutekl bez důvodu. Něco se muselo stát.

Ale co se stalo? kladl si v duchu stále dokola tutéž otázku. *Co se stalo?*

Co ho přimělo opustit domov a přátele? Nicholas věděl, že by se od nich bezdůvodně neodloučil. Založili spolu tajný klub a měli společné plány. Nikdy neuvažoval o tom, že by začal žít na opačném konci světa.

Proč by to u všech svatých dělal? Měl svůj život rád. A své tři nejlepší přátele – Jacoba Huntingdona, Fredericka Challengegera a Olivera Gregoryho – miloval jako vlastní bratry, které nikdy neměl.

Nicholas si ztěžka povzdychl a třesoucími se prsty se dotkl rány táhnoucí se od jeho pravého oka dolů přes tvář. Na konečcích prstů mu ulpělo trochu lep-kavé, už zasychající krve.

Rána bolela, ale horší bylo, že pravým okem viděl trochu rozmazaně. Musel doufat, že je to jenom otokem a že až splaskne, bude mít zrak zase v pořádku. Útočník se naštěstí trefil vedle oka. Stačilo málo, a mohl být na jedno oko slepý.

Vstal a rákosím se vydal směrem od řeky k bavlníkovým polím. Chtěl se v nich schovat, dokud si nebude jistý, že útočník, kterého právě zabil a poslal po proudu řeky, neměl komplice. A také se nechtěl ukazovat před lidmi v takovém stavu – mokrý, zablácený a s krvácející ránou na obličeji. Byl příliš nápadný, nemluvě o tom, že by ho mohli považovat za zločince.

Jestli po něm někdo jde, bude lepší, když zůstane nenápadný a stranou zvědavých očí.

Jelikož měl stále v paměti velkou černou díru, ne-
tušil, kdo mu usiluje o život a proč. Tudíž ani nevěděl, koho se má bát a na koho si dát pozor. Nemohl věřit vůbec nikomu.

Během šesti let v Americe používal různá jména a vymýšlel si různé identity. Kdykoli se přesunul na nové místo, vyrukoval s novou totožností a novým životním příběhem. Chránil tím sebe, ale i lidi, u nichž hledal práci a nocleh. Snažil se být co nejopatrnější.

Obzvlášť po té události s Emily...

Emily. Mladá a půvabná dcera reverenda a jeho laskavé manželky byla pár měsíců Nicholasovou oporou, přítelkyní a spřízněnou duší. Poznal, že se do něj zamilovala, a i v jeho srdci se začala rodit náklonnost k té nevinné dívce s velkýma očima a něžným úsměvem. Věděl, že jí nemá co nabídnout, ale rád si s ní povídal. Jenomže potom ho našli a ona za jeho minulost málem zaplatila životem.

Čekala na něj na útesech, když ji jeho nepřátelé srazili dolů. Přežila jenom díky tomu, že se jí podařilo zachytit se podrostu. Nicholas ji našel o chvíli později, vyčerpanou a promrzlou, a dovedl ji domů.

Ještě ten den si sbalil věci a odjel, protože kdyby zůstal, pokusili by se ji nejspíš zabít znovu. A rozhodně by zabili jeho.

Tehdy pochopil, že je na celém světě sám. Nemohl se s nikým sblížit, protože by to mohlo ublížit nevinným lidem.

Začal žít jako tulák. Nikde nezůstal dlouho. Střídal města a zaměstnání, a když potřeboval ženu, prostě si koupil takovou, která své služby ochotně nabízela. Slušné společnosti se vyhýbal. Žil v podsvětí, v šeru a neustále si kryl záda.

Právě teď se ocitl v Richmondu, v říčním městě ve Virginii. Jmenoval se Peter Kingston a pracoval v hospodě Shockoe Bottom. Mluvil jen zřídkakdy

a zásadně se neusmíval, což mělo odradit ty, kdo by s ním případně chtěli zapříst rozhovor, ať už z dlouhé chvíle nebo ze zvědavosti. Kdyby zítra zmizel, nikdo by si toho nevšiml. Hostinský by na jeho místo najal někoho jiného a ti, kteří v jeho putyce vysedávají nad levnou brandy, by do večera zapomněli, že nějaký morous jménem Peter Kingston vůbec existoval.

Byl nikdo. Cizinec. Osamělý tulák. A teď byl k tomu všemu i vrah.

Bude muset zmizet. Jestli najdou tělo muže, kterému Nicholas v boji o život zlomil zápěstí a utopil ho v řece, začnou hledat toho, kdo ho připravil o život. To znamená, že Richmond už pro něj není bezpečným místem.

Jestli se vrátí do hospody, všimnou si jeho čerstvé rány. Hostinský je protřelý muž, který okamžitě pozná, že se neporanil o větev stromu ani o roh dveří. Pozná ránu, kterou způsobil nůž, a pochopí, že se Nicholas – Peter Kingston – s někým popral. Ne že by v jeho hospodě ke rvačkám nedocházelo, právě naopak, ale co kdyby si spojil ránu od nože s mrtvým tělem, které pravděpodobně někdo zítra ráno objeví?

To Nicholas nemohl riskovat.

„Ne,“ řekl tiše, zatímco kráčel po měkké půdě mezi bavlníkovými keři. „Tady nemůžu zůstat. Musím odtud pryč. Ještě dnes v noci.“

Ale kam půjde? Do dalšího města? Zase se bude plížit tmou a skrývat se ve čtvrtích, kam by slušný člověk nikdy nevstoupil?

Nicholas měl už života na útěku plné zuby. Byl unavený. K smrti unavený.

Přál si ulehnout do teplé měkké postele a spát dlouhé hodiny beze strachu, že ho najdou a pokusí se

ho zabít. Šest let spal lehkým spánkem s pootevřenýma očima a nožem ukrytým pod polštářem.

Kdo jsou ti lidé, kteří mu jdou po krku? Co jim udělal? Čím je pro ně nebezpečný?

Tyhle otázky si kladl celých šest let. A náhle mu došlo, že by na ně mohl konečně najít odpovědi.

Ví, jak se jmenuje. Zná jména svých tří nejlepších přátel. Frederick, Oliver a Jacob možná budou vědět víc než on. Možná zaplní prázdnou díru v jeho paměti. Pomohou mu pochopit, proč musel utéct z Londýna. A i kdyby ne, zcela jistě se k němu neobrádí zády.

Nicholas se usmál. Rána na obličeji ho zabořila a začala znovu krvácet, avšak on si toho nevšímal. Po několika letech ve vyhnanství měl před sebou jasný cíl. Vrátil se do Londýna a najde odpovědi na své otázky.

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, 26. prosince 1818

Vánoce byly v plném proudu.

Nicholas se bezděky usmál. Během let, které strávil v Americe, vánoční svátky neslavil. Vlastně si nikdy ani pořádně nevšiml, že nastaly. V místech, kde se pohyboval, měli lidé buď jiné starosti, anebo si žádné oslavy nemohli dovolit.

Tady v Londýně na něj však dýchala vánoční nálada z každého rohu. Z oken domů, které míjel, se ozývaly koledy a ulice voněly pečenými kaštany.

Když procházel kolem kostela, napadlo ho, že by mohl vejít dovnitř a pomodlit se společně s věřícími, kteří přišli na mši. Hned si to však rozmyslel.

Už dávno se modlit zapomněl.

A kromě toho si neuměl představit, že by se modlitbou mohl vykoupit z hříchů, které měl na svědomí. Ani zpověď by mu nepomohla. Některé činy zkrátka nešlo jednoduše odpustit. On sám si odpustit nedokázal.

Prošel úzkou uličkou vedle klubu *Vitium et Virtus* a na jejím konci se zastavil. Možná by měl počkat, až se setmí. Stíny už se prodlužovaly a nebude trvat dlouho, než padne tma. Avšak... Na co čekat?

Ulice, odkud se vcházelo k hlavním dveřím klubu, byla prázdná. Nicholas předpokládal, že většina pravidelných hostů bude dnes doma se svými rodinami. Jsou přece Vánoce a nejčastějšími návštěvníky klubu jsou vlivní a úctyhodní členové starých rodin, právníci či dobře situovaní obchodníci. Tak tomu alespoň bývalo ještě před šesti lety. Kromě nich navštěvovali klub i studenti, armádní důstojníci a ženy – bohaté dámy, které se doma nudily, i prostitutky z těch lepších veřejných domů.

Když před deseti lety on, Frederick, Jacob a Oliver klub zakládali, shodli se na tom, že by měl mít úroveň. Chtěli vést luxusní podnik, v němž by se hosté nemuseli stydět za své fyzické potřeby. Byli mladí, nevybouření, vyznávali svobodu a volnou morálku a plánovali vytvořit místo, kde se hosté budou moci bavit tak, jak se jim líbí. Nikoli tak, jak jim přikazují společenská pravidla.

Klub měl svá vlastní pravidla. Hosté si mohli užívat všech možných slastí, ovšem podmínkou bylo, že všechno se musí odehrávat dobrovolně a nikdo nesmí být k ničemu nucen proti jeho vůli. Každý, kdo tuto podmínku porušil, byl z klubu okamžitě a bez pardonu vykázán.

Nicholas zavrtěl hlavou, jako kdyby tomu snad ani nemohl uvěřit. Když on a jeho tři nejlepší přátelé klub zakládali, připadali si velmi odvážní a pokrokoví. Byli přesvědčení, že boří tabu a mění svět. A jejich plány se podařilo uskutečnit. Z nápadu několika studentů se nakonec stal v průběhu let nejoblíbenější a nejvyhledávanější tajný klub v Londýně.

Teď měl však pocit, jako kdyby klub neřestí zakládal úplně jiný Nicholas. Jako kdyby ten divoký a nevybouřený mladík vůbec nebyl on.

Zdalo se mu, že mezi minulostí a současností leží hluboká propast. Nepřekonatelná propast. Jako kdyby ho od starého života nedělilo pouhých šest let, nýbrž přinejmenším sto let.

Klub však zjevně stále fungoval, jak mu prozradil šum hlasů ozývajících se zevnitř. A jeho přátelé jsou možná právě v něm. Nebo alespoň jeden z nich.

Tak proč tady ještě stojíš? Proč nejdeš dál a nepozdravíš je?

Nicholas zvedl oči k obloze, kterou zapadající slunce zabarvilo do sytě purpurové barvy. Krvavě červené barvy. Hlavou mu problesklo, jestli to nemůže být nějaké znamení shůry. Možná připomínka toho, že má na ruku krev. A možná to znamenalo odpuštění...

Sáhl do kapsy a vytáhl stříbrný šilink.

„Hlava – zůstávám. Orel – odcházím.“

Vyhodil minci do vzduchu, kde se otočila, načež spadla do jeho otevřené dlaně. Hlava krále Jiřího III. byla zřetelně vidět i v houstnoucím šeru. Napadlo ho, že kdyby mu padla druhá strana, nejspíš by si hodil třikrát.

A vůbec, tak jako tak by se sem musel vrátit. Bez svých přátel se nepohne dál. Vždyť nemá ani kde přespát a vypadá jako trhan.

Nicholas se odlepil z místa a vykročil ke vchodovým dveřím, pečlivě natřeným černou lesklou barvou. Klub dobře prosperoval, zdálo se. Frederick, Oliver a Jacob ho nenechali zpustnout.

Dveře se otevřely a v nich se objevil vysoký muž s širokými rameny. Nejspíš dveřník a strážce v jedné osobě, jako za starých časů. Muž měl na sobě čisté a upravené oblečení a připomínal majordoma

v některém z bohatých domů, jaké Nicholas kdysi navštěvoval.

On proti tomu vypadal stále jako tulák nebo pobuda. Jeho šaty byly po dlouhé plavbě špinavé, pomáčkané a na jednom z rukávů dokonce potrhané. Obličej měl stejně neudržovaný jako oblečení. Byl zarostlý, měl tmavé kruhy pod očima a zpod klobouku mu na všechny strany trčely rozčuchané vlasy, které si nechal ostříhat před tak dlouhou dobou, že si na to už ani nepamatoval. Rozhodně to bylo několik týdnů před tou nocí, kdy v řece ve Virginii zabil v sebeobraně člověka. Jako památka na tu noc mu zůstala dlouhá, ještě nezhojená jizva na tváři, která se táhla od jeho pravého oka až ke spodní čelisti, a mokvavá, špatně se hojící rána na předloktí.

Dveřník si Nicholase nedůvěřivě prohlédl. „Můžu vám nějak pomoci, pane?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Nicholas. „Je zde dnes některý z vlastníků tohoto klubu?“

Dveřník zaváhal. Nicholas užuž čekal, že ho bude chtít vyhodit, ale muž s širokými rameny to k jeho překvapení neudělal.

„Ano, pane,“ řekl. „Jsou zde všichni džentlmeni, kteří klub vlastní.“

Ne, všichni rozhodně ne, oponoval dveřníkovi v duchu Nicholas. Námitku si však nechal pro sebe.

„Mohl byste mě ohlásit?“ zeptal se místo toho.

„Samozřejmě, pane,“ pokývl dveřník hlavou a podstoupil stranou, aby mohl Nicholas vejít do vstupní haly. „Koho mám ohlásit?“

Nicholas se nadechl. „Jmenuji se Bromley,“ představil se rodovým jménem. „Budou vědět, kdo jsem,“ dodal.

Dveřník si vzal od Nicholase klobouk a kabát

a oba kusy oblečení pověsil na dřevěný věšák s háčky vyřezanými do tvarů mužských intimních částí těla. Poté se otočil a odešel.

Nicholas dál zíral na háčky vypadající jako mužská přirození. Vzpomínal si, jak mu před deseti lety připadalo zábavné nechat klub vyzdobit podobnými předměty. On a jeho přátelé se tomu smáli. Zdálo se jim to stylové a vtipné a shodli se na tom, že klub, který má v názvu neřest, musí provokovat a dráždit už tím, jak vypadá.

Nyní však skoro nemohl uvěřit tomu, že se mu kdysi něco takového líbilo. Mužské genitálie na věšáku se mu zdály hloupé a nevkusné.

Vážně jsem se tolik změnil? pomyslel si. *Nezůstalo ve mně nic z toho bezstarostného a divokého mladíka, který rád provokoval a bořil tabu?*

Kdo teď vlastně je? Co se z něj stalo během těch šesti let, kdy žil bez paměti? Má se starým Nicholasem vůbec něco společného? Protože jestli ne...

Jak budu žít dál?

Z chmurných myšlenek ho vytrhly rychlé kroky, které se ozvaly za jeho zády. Nicholas odtrhl pohled od věšáku a pomalu se otočil.

Stáli tam všichni tři.

Jeho nejlepší přátelé.

Frederick, Oliver a Jacob.

Díval se na ně a oni zírali na něj. V očích se jim zračil nevěřící výraz.

Jako kdyby měli před sebou mrtvolu, napadlo ho. Kterou vlastně tak trochu jsem.

Jejich tváře se příliš nezměnily, ale přesto jeho přátelé vypadali trochu jinak. Byli o šest let starší. O šest let dospělejší. A o šest let vážnější.

Především na Frederickovi bylo vidět, že vždycky neprocházel růžovým sadem. Jestli si někdo z nich zachoval bezstarostnost mládí, byl to Oliver. A Jacob... Nicholas se v duchu usmál. Jacob se stal z hloubavého a elegantního mladíka hloubavým a elegantním mužem.

Právě Jacob nakonec prolomil dlouhé a překvapené ticho jako první. Z nich čtyř býval vždycky nejmírnější a nejhlavnější a podle tónu jeho hlasu a jemného úsměvu na rtech Nicholas usoudil, že mu to zůstalo.

Poprvé pocítil v srdci hřejivý pocit. Na zlomek okamžiku cítil, že se vrátil domů.

„Nicholasi?“ zeptal se Jacob. Pak vykročil dopředu a uchopil starého přítele za ruce. „Jsi to opravdu ty?“ zašeptal dojatě.

„Už to tak bude,“ zahučel Nicholas.

„Můj bože. Vítej doma!“

K Jacobovi se přidali i Frederick s Oliverem a potřásl mu rukama. Frederick vypadal zamyšleně a Oliver se napůl smál a napůl mračil.

„Zmizel jsi na šest zatracených let!“ zdůraznil Oliver s výčitkou. V jeho snědé tváři se střídaly rozporné pocity. „To jsi o sobě sakra nemohl dát aspoň vědět? Víš, jak jsme se o tebe strachovali?“

Frederick pokývl hlavou. „Oliver má pravdu. Proč jsi nám neposlal vzkaz, že jsi naživu? Mysleli jsme...“ Zarazil se. Jeho pohled sklouzl k ruce v roztrženém rukávu. Nicholas ji měl zavázanou a zdálo se, že na několika místech pod obvazem prosakuje krev.

Dvacet pět dní na moři hlubokou ránu nestihlo vyléčit. Podmínky na palubě nebyly moc příjemné. Nicholas, sužovaný strachem, že se na loď dostali i jeho

neřátelé, trávil většinu času v podpalubí a bojoval s bolestí i vysokými teplotami.

„Nešlo to,“ zavrtěl Nicholas hlavou. „Věřte mi, že kdybych mohl, ozval bych se. Ale... nešlo to.“

Oliverův zamračený pohled vystřídal široký úsměv. „Na tom už teď nezáleží. Hlavní je, že jsi zpátky. Nebesa, neumíš si představit, jak rád tě vidím.“

V další chvíli Oliver rozpřáhl ruce a pevně Nicholase objal. Ten na chvíli ztuhl. Připadal si nesvůj. Nepamatoval si, kdy se ho někdo dotkl tímhle způsobem. Lidské blízkosti odvykl.

Jakmile ho však po Oliverovi objali také Frederick a Jacob, přece jenom se trochu uvolnil a neuhnul, ani když ho přátelsky poplácali po zádech.

Zatímco ho jeho přátelé gesty i slovy ujišťovali, jak rádi ho vidí, Nicholas v nitru bojoval s rozporuplnými pocity. Po dlouhé cestě byl unavený, ruka ho v teple rozbolela, dokonce se mu začala třást, a ještě k tomu všemu si v prostředí, které bývalo jeho domovem, připadal přinejmenším napůl jako cizinec.

Začal si také uvědomovat, že svým příchodem vystavil jediné přátele, které na světě má, nebezpečí. Někdo mu usiloval o život. Když ho ti lidé dokázali najít v Americe, mohli by mu být v patách i tady. Co když jsou právě teď někde venku a čekají, až vyjde na ulici? A i kdyby tam nebyli, jistě už ho hledají.

Jestli ho nakonec najdou, neohrozí to jenom jeho. Odnosou si to další lidé.

Neměl jsi sem chodit, povzdychl si v duchu. Zahráváš si s ohněm. Dobře víš, že jsou nebezpeční. Několikrát se tě pokusili zabít. A zkusí to zas. Jakmile tě najdou, znovu ti půjdou po krku.

Nicholas si tím byl jistý. Když ho vydrželi hledat šest let, jistě jenom tak neskončí.

Ale proč? Proč se ho u horoucích pekel někdo snaží tak usilovně zabít?

„Návrat ztraceného bratra si rozhodně žádá oslavu,“ pronesl Frederick tónem, který nepřipouštěl naprosto žádné námitky. „Pojďme, přátelé,“ zavelel a vykročil k soukromému salonku.

Ostatní ho následovali.

Když vešli dovnitř, Oliver otevřel láhev prvotřídního francouzského koňaku a postupně ji nalil do čtyř sklenek. Nicholas objal svoji sklenku dlaní a zvedl ruku.

„Na přátelství,“ pronesl krátký přípitek.

„Na budoucnost,“ pokračoval Jacob.

„Na to, aby nás už nic znovu nerozdělilo,“ přidal se Frederick.

„Na nás,“ zablýsklo se Oliverovi v zelených očích chlapecky uličnickým úsměvem.

Nicholas se napil. Přesně tohle teď potřeboval. Několik doušků něčeho ostrého, co ho zahřeje a otupí bolest v jeho ruce a prázdnotu v jeho duši.

Koňak byl aromatický, hladký, krémový a silný. Chutnal výborně, na rozdíl od všech těch podomácku vyráběných pálenek, které pil v uplynulých šesti letech v levných nálevnách na východním pobřeží Ameriky. Chutnal přesně tak, jak si Nicholas pama-toval z dob, kdy byl ještě džentlmenem s vysokým postavením a nadějnou budoucností.

Jacob ostatním pokynul, aby se posadili.

Nicholas zaujal místo v čele stolu – svoje staré místo. Našel tam dokonce svoji starou mahagonovou židli s vyrytými iniciálami. Měl zvláštní pocit, když po písmenech přešel konečky prstů.

Jacob si jeho gesta všiml. „Nikdy jsme na tebe nepřestali čekat, Nicholasi,“ řekl. „Vždycky jsme věřili, že se jednou vrátíš. Doufali jsme v to. A teď jsi skutečně tady.“

Nicholas se pousmál. Pak se znovu dlouze napil. Koňak byl příjemně opojný.

„Ale proč ti to trvalo tak dlouho?“ nakrčil Jacob nechápavě čelo.

„Protože to jinak nešlo.“

„Ano, to už jsi zmínil. Co tím ale myslíš? Proč to jinak nešlo?“

„Protože jsem nevěděl, kam se mám vrátit.“

Jacob, Frederick i Oliver se na něj nechápavě zadívali.

„Nevěděl jsi, kam se máš vrátit?“ nechápal Oliver. „Přece sem. Za námi. Domů.“

„Nevěděl jsem, kde mám domov. Ani že mám nějaké přátele. Neznal jsem svoje jméno a dodnes netuším, jak jsem se vůbec ocitl v Americe.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se tiše Jacob.

„Ztratil jsem paměť,“ odpověděl Nicholas, rovněž tichým hlasem.

V místnosti to zašumělo.

„Vylodil jsem se v Novém světě a neměl jsem ani ponětí, co tam dělám. Šest let jsem si nedokázal vzpomenout vůbec na nic. Proto jsem vám nedal vědět.“

Jacob si ho zamyšleně prohlížel. „A kdy sis vzpomněl?“

„Před několika týdny. Dostal jsem se do potyčky s mužem, který mě chtěl zabít.“

„Vypadá to, že se mu to málem podařilo.“

„Skoro, ale ne docela. Popravdě řečeno, on dopadl mnohem hůř než já.“

„Zabil jsi ho,“ poznamenal Frederick s jistotou vojáka, který se dostal do blízkosti smrti tolikrát, že by to nespočítal.

Nicholas by nemohl zapírat, ani kdyby chtěl. „Ano. Zabil jsem ho. Kdybych to neudělal, neseděl bych tu teď s vámi a nepil tenhle vynikající koňak.“

Zvedl prázdnou sklenku a Jacob mu dolil.

„A potom,“ pokračoval Nicholas zastřeným hlasem, „když jsem jeho tělo poslal po proudu řeky, jsem si najednou vzpomněl. Myslím, že za to vlastně mohl on.“

„Ten zabiják?“ zvedl Frederick obočí.

Nicholas kývl. „Oslovil mě jménem. Mým skutečným jménem. Slyšel jsem ho poprvé za šest let a moje paměť najednou ožila. Vzpomněl jsem si, kdo jsem, odkud jsem a že mám v Londýně tři přátele, na které jsem se vždycky mohl spolehnout.“

„Pořád můžeš,“ ujistil ho Oliver.

„To se rozumí samo sebou,“ přidal se Jacob.

Frederick pokývl hlavou.

„Proto jsem se také hned vrátil. Nalodil jsem se na první loď, která odplouvala do Anglie, a z přístavu jsem spěchal rovnou do klubu.“

„Jestli se ti vrátila paměť,“ přimhouřil Frederick oči, „budeš nám alespoň konečně moci povědět, co se v té uličce za klubem stalo.“

„V uličce za klubem?“ zatvářil se Nicholas nechápavě. „Co se v ní mělo stát?“

„Na to se právě ptám. Ráno po tvém zmizení jsme našli v uličce krev.“

„A také tvůj prsten,“ dodal Jacob. Vstal, přešel ke krbové římse a vzal z ní zdobenou krabičku.

Když ji Nicholas otevřel, našel v ní prsten. Zlatý

pečetní prsten, který vždycky nosil. Na vnitřní straně byl vyrytý nápis: *Servire populo*. Sloužit lidem. Prastaré heslo jeho rodu.

Ironie rodového hesla ho pobavila, ačkoli zdaleka ne tolik, jako když si je nechal bezprostředně po založení klubu na prsten vyrýt. Těžké roky, které prožil pod mnoha různými jmény a na mnoha místech, ho připravily o mladickou drzost.

Navlékl si prsten na prsteníček. K jeho překvapení mu padl jako ulitý, ačkoli měl potlučené a trochu nateklé klouby na prstech.

„Našli jste v uličce krev?“ vrátil se k Frederickově poznámce.

„Nevzpomínáš si na to?“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Vzpomněl jsem si skoro na všechno, ale přinejmenším několik týdnů mi v paměti pořád chybí. Nevím, co se stalo v té uličce, ani jak jsem se dostal do Ameriky.“

„Co posledního před svým zmizením si pamatuješ?“ zajímal se Jacob.

„Ostrou hádku se strýcem. Došlo k ní na Bromworth Manor patnáctého srpna. Vím to přesně, protože ten den jsem měl narozeniny. Bylo horko a já jsem byl pořádně opilý. Ale co se dělo dál, to netuším.“

„Vrátil ses do Londýna,“ řekl Frederick. „O týden později, v sobotu v noci, jsi zmizel. V neděli den ráno jsme našli v uličce u klubu krev a tvůj pečetní prsten. Tebe jsme ale od té doby neviděli.“

„Víš o tom, že tvůj strýc začal užívat titul lord Bromley, který náleží tobě?“ opáčil Oliver.

Nicholas se zamračil.

Oliver pokračoval: „Usiluje o to, abys byl oficiálně